

las päätt' hfilku; miinli fuus ütles ja wõeti
waras kinni. Tuust aoft üteldas: Kon ärg'
lapotlas, sinna wesi hfilgalus.

12.

Arwata kümme ajasta, riist kuuli Kõrgu walla
mirs Kaarli Künnäl, Keda, wäim mehes' Kuul
li. Ta o'ld' wäega arwata mirs olnu, kes enne
milu kõrd kehäfs ja puhuf, ku ta mirdä
alle wõld. Tall o'ld' kui muud olnu, et ta alad
ku ta mirdä mõtöl, kato käega pääd siin.

Ku ta üldkõrd, pällesi parapast pääd siin, hfil
jai tälle hmuä fu para mirs Duhan. Rehken
kerik arja pein ja ütet: Sui tuuga indä pääd
ku ja lahat! Tuust aoft üteldas, ku wõ toptöl
mirdä äitiki källe hfluskas: Tofad wõgu wäim
mehele arja pein (Aluial ei otä, ma kuud fuim
kuulid, ku Kõrgu ja hflwast wallau.)

13.

Üks kõrd wanaft lepp, üks mirs et ta milu päi.
isä laul, ku et tall fuun puudus luto. Ku
ta laulma pidi makama, laul to lars wahlf
otol ku ma wõld ol ast kinni wõla,

Korduga, lurduga lute farw.

Tõisi päi diga Kõrgu Kitf farw!

14.

Tuult wallau, Isamuli lalm oll wanaft peer,
mirs wõnega Toomas olnu, kes Tooma päi
fuur püitas oll pidänu. Ses Kitf far
ja lell õlut. Perremirs annu fuus ajäl hmuä
ilut muusutada ja laulnu:

Toomas om borr mirs,

laad pallu terwuf.

Tall omma piingi peba jo le

ja kanni kada alfo.

15.

Ses wõsenu la oll palawake ahju ja utelu: Tofa!

Kõrgu walla rahwaft kuufutas, ua fuus siin fu.

Ses nimi oll mi kulnu ütet pääkooli kooli

lallfö oll omä kõrgust tämmil up perrä toom

Tõto oll erwa lauru ümbre ajann ja õigann:

Kõrgu lallfö, lallfö ua fakuji siin mä, himi

hii ma ei faa. — A mirs riist kõnõldas, et

hmuä ua faku faapa seer fuura, om lind

mirdä.